Imre Géza szerint a vívás sakkjátszma fejben, amit fizikailag kell meglépni

Szállás a vonaton, munka a busz mögött

Régen tényleg minden más volt? Sorozatunkban korábbi és jelenlegi élsportolók elevenítik fel gyerekkori emlékeiket edzésekről, versenyekről, iskoláról, szülői háttérről. E heti vendégünk az olimpiai ezüstérmes, világ- és Európa-bajnok párbajtőröző, Imre Géza.

„Kilencéves koromban a véletlen hozott össze a vívással. Az iskolámmal szembeni házat éppen tatarozták, és mindenféle apróhirdetést raktak ki rá. Amíg anyukám várt engem a tanítás után, ezeket olvasgatta, és felfedezte közöttük, hogy a csepeli klubban vívásoktatás kezdődik. Éppen akkor semmit sem sportoltam, ezért megkérdezte, lenne-e kedvem hozzá. Volt, apukám elvitt a vívóterembe, és ott is ragadtam.

Leginkább a játékosság fogott meg a vívásban, illetve a folyamatos kihívás, a remek társaság. Mindig akadtak újabb és újabb feladatok, célok. Például megtanulni vívóállásba beállni, a vívóruhát felvenni. Persze gyerekként alig vártam, hogy pengét foghassak. De a legnagyobb feladat az volt, ami még a mai napig is motivál, hogy miképpen tudok túljárni az ellenfél eszén. Ezt én csak úgy jellemezném: sakkjátszma fejben, amit fizikailag kell meglépni.

Tehát, ahogyan már említettem a Csepelben kezdtem el vívni, amelynek a terme akkor még a Józsefvárosban volt. A berendezést nem nevezném a legelőkelőbbnek, de ez persze akkoriban nem tűnt fel, az volt a lényeg, hogy vívhassunk. Egyébként nevelőedzőmet, Kopetka Bélát követve sok klubban megfordultam. A következő állomás a BVSC volt, és azokban az időkben rengeteget vonatoztam, mivel azzal mentünk a vidéki versenyekre, sőt még az olaszországi Cataniába is.

Az utazások mindig kalandosakra sikerültek. Az első vonatúton mindjárt kiraboltak minket, de az is előfordult, hogy több pénzt találtak nálunk, mint amennyit külföldre vihettünk volna. Mi, versenyzők egyébként nem nagyon próbálkoztunk azzal, hogy nyugati árut hozzunk haza, az egyik edző azonban egyszer, a hazainduláskor mindenkinek a kezébe nyomott egy-egy pár vívócipőt, hogy azt tegye el. Csak később jöttünk rá, hogy tulajdonképpen velünk csempészte be az országba az árut, amit aztán itthon jó pénzért eladott.

A buszos túrák amúgy még izgalmasabbak voltak. Az Ikarusok rendre lerobbantak alattunk, előfordult, hogy Budapestről – noha külföldre mentünk volna – csak a székesfehérvári szervizig jutottunk el. A legemlékezetesebb az volt, amikor versenyről jöttünk haza, megállt a busz, a sofőr pedig szólt, hogy be kellene tolni. Tizenöt éves fiúk, nagyjából tízen, néztünk egymásra, hogy ezt az ötvenfős buszt…?! De aztán csak-csak sikerült megmozdítani, amikor is a sofőr betette egyesbe a sebességváltót, mi meg nekikoppantunk. Néhányan kioktatták, hogy kettesbe kellett volna raknia…

A versenykörülmények sem mindig voltak ideálisak. Előfordult, hogy parkettán kellett vívnunk, ami egyáltalán nem egyszerű, vagy olyan hideg volt a teremben, hogy látni lehetett a leheletünket. Az egyik kadét-világbajnokság alatt meg vonatban laktunk, az olaszországi junior vb-n pedig egy kuplerájban. Csak szobák voltak az épületben, ágyba hozták a reggelit, mert nem volt étkezésre alkalmas helyiségük.

Ami a pályafutásomat illeti: sohasem gondoltam volna, hogy negyvenévesen még vívni fogok. Sosem tűztem ki magam elé hosszú távú célokat, nem terveztem el, mit csinálok majd öt-tíz év múlva. Hat évig egyébként tőröztem, csak kadétként váltottam a párbajtőrre. Jöttek az eredmények, és ha éppen nem a legjobbak, akkor az jelentette a motivációt, hogy legközelebb javítsak. Amikor pedig korosztályos világkupaversenyt nyertem, akkor az volt a célom, hogy megismételjem az eredményt.

A vívás rengeteg sikerélményt adott, és számomra legalább olyan szórakoztató, mint bármelyik labdajáték. Ezért is ajánlom a fiataloknak, hogy próbálják ki ezt a sportágat. Nem köti le minden idejüket, az edzések mellett hódolhatnak más hobbinak, illetve a tanulással is jól összeegyeztethető.

Apropó, tanulás! Ahogyan már említettem, Kopetka Béla kezei alatt kezdtem el vívni, és tizenhat évig ő volt a mesterem, nagyon sokat köszönhetek neki. A szüleim szerint olyan volt nekem, mint a második apám, hiszen rengeteg időt töltöttem vele az edzőteremben és az utazások alatt is. Az írásbeli érettségi előtti hétvégén Olaszországban versenyeztünk, és a többiek csak hétfőn jöttek haza, nekem azonban akkor már a tételeket kellett húzni a vizsgán. A mesterrel vasárnap autóba pattantunk, ő hozott haza, és miközben vezetett, én tanultam mellette. Sosem voltam éltanuló, de az érettségim remekül sikerült."